
Očistím tě od hříchu

Stejně jako Roarke uviděla dva balíky položené jeden na druhém. A hned jí bylo jasné, že se nespletl.

Vytáhla z terénní výbavy baterku, rozsvítila ji a protáhla se dovnitř.

„Dávejte si pozor, paninko... totiž poručíku,“ opravil se Pete. „Tahle zeď je pěkně chatrná. Měl bych vám dát přilbu.“

„To je v pořádku.“ Shýbla se a posvítla si na balíky.

Zůstaly jenom kosti. Neviděla ani stopu po šatech, ale všimla si, kudy se plastovým obalem prohrýzali potkani – aspoň předpokládala, že to byli potkani –, aby se dostali k masu.

„Víme, kdy tu stěnu postavili?“

„S jistotou ne,“ odpověděl Roarke. „Zatímco jsme na vás čekali, podíval jsem se, jestli na tuhle úpravu bylo vydáno povolení, ale nic jsem nenašel. Spojil jsem se s předchozími majiteli – nebo spíš jejich zástupkyní. Podle ní tu tahle zeď byla, už když budovu před čtyřmi lety kupovali. Čekám, až se mi ozve dřívější vlastník.“

Mohla mu říct, ať to nechá na ní, ale k čemu mrhat časem a dechem?

„Peabodyová, zavolejte techniky a požádejte o soudního antropologa. Řekněte technikům, že potřebujeme oskenovat stěny a podlahy, jestli tu nejsou další mrtvoly.“

„Jdu na to.“

„Myslíš, že jich je tady víc,“ řekl Roarke tiše.

„Musíme to prověřit.“

Vyšla zpátky do místnosti a podívala se na něj. „Budu to muset do odvolání uzavřít.“

„To jsem předpokládal.“

„Peabodyová zapíše vaše výpovědi a kontaktní informace. Pak budete moci odejít.“

„A ty?“ zeptal se Roarke.

Eva si svlékla kabát. „Já se pustím do práce.“

V prostoru mezi stěnami pečlivě zdokumentovala ze všech stran polohu balíků.

„Kosterní pozůstatky dvou obětí, jednotlivě zabalených do silného plastu. V plastu jsou otvory. Vypadá to, že se jimi prokousala nějaká havěť. Tím se usnadnil přístup vzduchu, horka i zimy k tělům,“ dodala si napůl pro sebe. „A to zase pravděpodobně urychlilo rozklad. Zatím není známo, kdy byla vystavěna tahle druhá zeď. Z ohledání na místě nelze určit čas smrti.“

Prozatím nechala plast být a přešla těla skenerem, aby zjistila výšku. „Druhá oběť – ta horní – měřila přibližně sto padesát centimetrů. První oběť – spodní – sto čtyřicet sedm.“

„Děti,“ pronesl za ní Roarke. „Byly to děti.“

Stál těsně u otvoru.

„Budu potřebovat soudního experta, aby určil věk.“ Pak zavrtěla hlavou. Roarke nebyl jen svědek a dokonce ani jen její manžel. Pracoval s ní na tolika případech, že je už ani nedokázala spočítat. „Jo, nejspíš jo. Ale zatím to nemůžu potvrdit. Jdi nadiktovat Peabodyové svoji výpověď.“

„Teď mluvím s Ninou.“ Ohlédl se. Peabodyová právě uklidňovala otřesenou architektku. „Ještě chvíli to potrvá. Můžu ti pomoci.“

„To není dobrý nápad, zatím ještě ne.“ Opatrně začala odtahovat plastový obal z horní oběti. „Nevidím žádné otvory v lebce – žádná zjevná stopa po zranění hlavy. Žádné viditelné poškození krku ani řezné rány nebo zlomeniny na trupu.“ Nasadila si mikrobrýle. „Levá paže nad loktem je prasklá, možná od zranění. Tenhle prst vypadá pokroucený, ale co já o tom vím? Prostě tak vypadá. Zatím nevidím žádné poškození nebo zranění, ze kterého bych určila příčinu smrti. O identifikaci z kosterních pozůstatků se pokusí patolog a soudní antropolog. Žádné oblečení, žádné boty, žádné šperky ani osobní věci.“

Sedla si na paty a znovu se podívala na Roarke. „Vím o kostech jenom základní věci, ale mužská čelist většinou bývá hranatější – tahle mi připadá docela kulatá. Pánevní oblast mají muži taky obvykle větší. Jenom hádám – ještě se to musí ověřit –, ale vypadá to na ženské ostatky.“

„Dívky.“

„Je to jenom odhad a neznám ani čas a příčinu smrti. Snad se nám podaří zjistit, kdy postavili tuhle stěnu, protože je pravděpodobné, že to udělali, aby schovali těla. Z toho a z analýzy kostí získáme přibližný čas smrti.“

Zvedla se. „K zjištění totožností budu taky potřebovat pomoc soudního oddělení. Až budeme vědět, kdo to je, můžeme začít pracovat na tom, jak se sem dostali.“

O mnoho víc tu zatím dělat nemohla, a tak vyšla z prostoru mezi stěnami k Roarkeovi.

„Jsou podobně vysoké,“ upozornil ji.

„Jo. Možná jde o stejný typ obětí – co do věku, velikosti, snad i rasy. Možná je zabili najednou, možná ne. Nevidím žádná zranění, ale to se možná změní podrobnějším zkoumáním. Vydrž.“

Vykočila k Peabodyové, která právě končila s Ninou.

„Je mi líto, že vám nedokážu víc pomoci. Je to hrozné. Nikdy jsem neviděla...“ Nina se ohlédla k otvoru ve zdi a zase odvrátila pohled. „Vlastně jsem je pořádně neviděla, ale...“

„Prohlížela jste zdejší stěny a podlahy, když jste dostala tuhle zakázku?“ zeptala se Eva.

„Několikrát jsme si to samozřejmě prošli. Vyměřovali jsme. Podle Roarkeových pokynů jsme měli budovu vykuchat a navrhnout nové prostory. Máme všechny nákresy a plány – stavební, technické, mechanické. Kostra...“ Zbledla a odmlčela se. „Totiž, základní struktura budovy je kvalitní, ale vnitřek ne. Použili tu hodně levných materiálů, laciných oprav během desítek let, která vyvrcholila dlouhým obdobím naprostého zanedbávání.“

„Jak dlouhým?“

„Podle našich informací budova nebyla oficiálně využívána přibližně patnáct let. Zjišťovala jsem si něco z její historie, abych měla na čem stavět svoje návrhy.“

„Pošlete mi, co máte. Teď můžete jít. Máte zajištěný odvoz?“

„Seženu si taxi. Jsem v pohodě. Většinou nejsem tak... choulostivá. Smím si na chvilku promluvit s Roarkem, než půjdu?“

„Jistě.“ Eva se obrátila k Peabodyové. „Podle mě to jsou děti.“

„A sakra, Dallasová.“

„Není to na sto procent, ale dělá to na mě ten dojem. Zapište Roarkeovo prohlášení, ať postupujeme podle manuálu. Já si vezmu na starost stavby-

vedoucího.“ Ohlédla se na první techniky, kteří prošli velkými železnými dveřmi. „Za minutku.“

Eva ukázala technikům, co mají dělat, zaznamenala Petovo krátké, ale barvitě prohlášení a vrátila se k Roarkeovi.

„To nejlepší, co můžeš udělat, je zjistit všechno o tom, kdo, co, kde a kdy s touhle budovou dělal za posledních patnáct let.“

„Myslíš, že je sem někdo dal během téhle doby?“

„Jestli v té době nebyla budova využívána, nebo jenom zřídka, myslím, že ano, někdy v posledních patnácti letech. Ovšem dost dávno, aby se těla stihla rozložit. Pokud mi seženeš tahle data plus, řekněme, něco o pěti letech před tím, budeme se mít od čeho odrazit.“

„Seženu ti je.“

„Co je to támhle? Chybí tam kus zdi.“

„Minulí majitelé se dívali na staré rozvody. Podobná díra je ve druhém patře, kde prohlíželi pro změnu potrubí.“

„Škoda že se netrefili sem. Našli bychom ty ostatky dřív a ty bys dostal ten barák levněji.“

„Už tak byl dost levný. Prohlídka kabelů a trubek je přiměla horečně shánět finance nebo sponzory. Ani jedno se jim nepodařilo.“

„A tak ses objevil ty a schramstl jsi celou nemovitost.“

„Víceméně. Nemovitost i všechno v ní.“

Eva chápala, jak se Roarke cítí. „Tys ten barák nevlastnil, když je sem dali. Našel jsi je, protože bylo třeba je najít. Nemůžeš tady nic dělat, Roarkeu. Měl bys jít vyřizovat těch deset tisíc schůzek, které máš patrně na dnešek naplánované.“

„Dneska jsou to jenom dva tisíce, takže se můžu ještě chvíli zdržet.“ Sledoval, jak dva technici v bílých oblecích a botách přejíždějí skenery po další zdi.

„Dobře, ale já musím...“ Znovu vrzly vchodové dveře a Eva se odmlčela.

Žena, která vešla, by se hodila spíš na přehlídkové molo. Měla na sobě dlouhý, jasně červený kabát, splývající šálu, na které z červené barvy prosvítala stříbrně šedá, a módní červený baret, zpod něhož vykukoval elegantní klínek černých vlasů. Šedé boty s vysokými úzkými podpatky jí končily těsně pod lemem kabátu.

Sejmula si sluneční brýle s červenými obroučkami, pod kterými se objevily ledově modré oči, jež představovaly exotický kontrast s hladkou karamelov-

vou pleť. Zastrčila si brýle do šedivé kabelky o velikosti Pluta, vytáhla videofon se zdobným ochranným obalem a začala si natáčet místnost.

„Kdo to sakra je?“ Eva rázně přešla zaprášenou podlahu. *Nejspíš nějaká reportérka, která chce ulovit sólokapra.* „Tohle je místo činu...“, začala.

„Jistě, já vím. Považuji za užitečné mít v záznamu prostředí nálezu. Doktorka Garnet DeWinterová.“ Pevně potřásla Evě rukou. „Soudní antropoložka.“

„Neznám vás. Kde je Frank Beesum?“

„Frank šel minulý měsíc do penze a odstěhoval se do Boky. Nastoupila jsem místo něj.“ Pozorně si Evu prohlédla. „Já vás taky neznám.“

„Poručík Dallasová.“ Eva poklepala na odznak, který si připjala k opasku. „Potřebovala bych vidět váš průkaz, paní doktorko.“

„Samozřejmě.“ DeWinterová sáhla do kabelky, která by podle Evina odhadu pojala menšího poníka, a vytáhla dokumenty. „Prý tu máte kosterní pozůstatky. Dvoje.“

„To je pravda.“ Eva jí vrátila průkaz. „Zabalené v plastu, který poškodila nějaká zvířata. Objevili je, když začínali s demolicí téhle zdi.“

Mávla rukou za sebe a odvedla DeWinterovou k otvoru.

„Vás znám.“ DeWinterová se rozzářila na Roarkea. „Vzpomínáte si na mě?“

„Garnet DeWinterová.“ K Evinu překvapení Roarke políbil ženu na obě líce. „Je to pět let. Nebo šest?“

„Myslím, že šest. Četla jsem, že jste se oženil.“ De Winterová se usmála. „Blahopřeji vám oběma. Rozhodně jsem nečekala, že vás uvidím tady, Roarkeu.“

„Ten barák mu patří,“ vysvětlila Eva.

„To je směla.“ DeWinterová se rozhlédla. „Je to docela ruina, že? Ale vy jste génius na rekonstrukce.“

„Jako vy na kosti. Máme štěstí, že je tady, Evo. Garnet je jeden z nejlepších soudních antropologů v zemi.“

„Jeden z nejlepších?“ zopakovala DeWinterová a zasmála se. „Ve východním Washingtonu jsem nebyla spokojená, a tak jsem skočila po příležitosti vzít tohle místo, kde se víc pracuje v terénu. A říkala jsem si, že to bude dobrá změna pro Mirandu – mou dceru,“ dodala směrem k Evě.

„Skvělé, prima. Možná bychom si mohli poklábosit později nad drinky a oříšky. Teď, já nevím, ale třeba byste se ráda podívala na ty ostatky. Čistě abyste měla do čeho pichnet.“

„Sarkasmus. Jau.“ DeWinterová si klidně svlékla kabát. „Smím?“ zeptala se a podala ho Roarkeovi. „Tudy?“ Po Evině přikývnutí přistoupila k otvoru, opět se zapnutým nahráváním na videofonu.

„Pořídila jsem záznam,“ ozvala se Eva.

„Dávám přednost vlastnímu. Otevřela jste plastový obal na horních ostatcích.“

„Po zevrubném zdokumentování.“

„I tak.“

„Nejste zaizolovaná,“ řekla Eva, když DeWinterová vykročila dovnitř.

„Máte samozřejmě pravdu. Ještě nemám zažitý správný postup.“ Vytáhla z kabelky bílý oblek, rozepnula si kozačky, zula si je a oblékla si ochranný oděv přes elegantní černé šaty. Nakonec vzala nádobu s Hermetikem a zaizolovala si ruce.

Kabelku si odnesla s sebou do prostoru mezi stěnami.

„Přítelkyně?“ zamumlala Eva k Roarkeovi.

„Zná má, ale umí udělat dojem.“

„V tom se nepleteš,“ kývla Eva a protáhla se za DeWinterovou.

„Vrchní ostatky...“

„Oběť číslo dvě.“

„Dobře, oběť číslo dvě se zdá být přibližně metr a půl vysoká.“

„Ano, sto padesát centimetrů. Změřila jsem ji. Oběť číslo jedna je podobně vysoká, měří jen o několik centimetrů míň.“

„Neuražte se, ale přeměřím si je do vlastních záznamů.“ Za chvíli DeWinterová kývla. „Podle tvaru lebky a stydké oblasti je druhá oběť dívka mezi dvanácti a patnácti lety. Pravděpodobně běloška. Nevidím žádné známky zranění. Prasklina v pravé pažní kosti těsně nad loktem vypovídá o zlomenině, patrně ve věku dvou až tří let. Nezahojila se dobře. Má i frakturu na pravém ukazováčku.“

„Vypadá to spíš jako pokrivení než zlomenina.“

„Souhlasím. Máte dobrý postřeh. Jako kdyby ji někdo chytil za prst a kroutil s ním, dokud nepraskl.“

DeWinterová si nasadila mikrobrýle, poklepala na ně a namířila kužel světla dolů. „Měla pár zubních kazů a prořiznuté druhé stoličky. Jeden zub chybí. Vidím i poškození levého očního důlku. Staré zranění.“

Pomalou, systematicky zkoumala tělo od hlavy k nohám. „Zranění na zápěstí. Opět to vypadá, jako kdyby ji někdo popadl za ruku a silně ji zkroutil. Další vlasově tenká fraktura je tady na levém kotníku.“

„Týrání. Takhle vypadají známky fyzického týrání.“

„Ano, ale ještě ta zranění prostuduji v laboratoři.“

Vzhledla k Evě očima, které za brýlemi vypadaly obrovské. „Až ji budu mít u sebe, povím vám toho víc. Potřebuji ji vynést, abych se dostala k ostatkům první oběti.“

„Peabodyová!“

Peabodyová nahlédla do otvoru. „Madam?“

„Pomozte mi zvednout ty ostatky.“

„Opatrně,“ řekla DeWinterová. „Můžete je vynést ven a předat Dawsonovi, aby je připravil na transport? Znáte Dawsona?“

„Jo. Peabodyová, zvedneme ji a vyneseme ji ven.“

„Chudák dítě,“ zahučela Peabodyová, chytila plastový obal a zvedla ho s Evou jako visuté lůžko. „Kdo je ta modelka?“ zeptala se potichu, když přenesly ostatky do hlavní místnosti.

„Nová soudní antropoložka. Dawsons!“

Hlavní technik se podíval jejím směrem a Eva na něj kývla. „Řekněte mu, ať připraví ostatky na převoz,“ přikázala Eva Peabodyové a vrátila se k DeWinterové.

„Stejný věk jako prve. Podle lebečních rysů odhaduji, že byla míšenka. Nejpravděpodobněji zpola Asijka a zpola černoška. Takové předky mám taky. Ani tady není žádné viditelné zranění. Čistá zlomenina holenní kosti, dobře zahojená.“

DeWinterová pomalu pokračovala v prohlídce ostatků. „Jiné zlomeniny ani zranění nevidím. Všechna zranění u obou obětí jsou zahojená a žádné nebylo příčinou smrti.“

Eva zahlédla letmý záblesk.

„Moment.“ Shýbla se a nahlédla do očního důlku lebky. „Něco tady je.“ Vzala si z terénní výbavy pinzetu, sáhla dovnitř a uchopila drobný lesklý předmět.

„Opravdu vynikající postřeh,“ řekla DeWinterová. „Přehlédla jsem to.“

„Náušnice.“

„Myslím, že spíš kroužek do nosu, možná do obočí. Je to maličký cvoček, takže se přikláním k tomu nosu. Při rozkladu těla se uvolnil a propadl dovnitř.“

Eva ho vložila do sáčku na důkazy a zapečetila ho.

„Začneme izolací DNA a rekonstrukcí obličeje. Předpokládám, že budete chtít co nejdřív určit totožnost.“

„Předpokládáte správně.“

„Příčina a čas smrti mohou trvat déle. Hodila by se mi podrobná historie budovy, čas, kdy byla postavena vnější zeď, a údaje o tom, jakému účelu budova sloužila.“

„Tyhle informace už shromažďujeme.“

„Výtečně. Dawson připraví i tyhle ostatky. Začnu na nich okamžitě pracovat a spojím se s vámi, jakmile zjistím něco použitelného. Těším se na spolupráci s vámi, poručíku.“

Eva si s ní znovu potřásla rukou, ale zase ji pustila, když uslyšela volání.

„Máme další!“

Podívala se DeWinterové do očí. „Vypadá to, že jste tady ještě neskončila.“

„Vy taky ne.“

Nakonec jich objevili celkem dvanáct.